

"Україна майбутнього"

**Богданов Дмитро
15 травня 2010 року
м. Кам'янець-Подільський
вул. Івана Франка 5/5
0674510985
Керівник
Сафронюк Тетяна
0964320962**

Вранішнє сонце зійшло в світанковому небі. Воно відчайдушно пробивалося через хмари і туман, поспішаючи осяяти світлом Україну та й усю Землю.

Ранок виявився досить ясним, сонце встигло нагріти землю і повітря приємним теплом.

Під теплі промінці прокинувся й Сергійко. У кімнаті було доволі світло, тому привітне сонечко одразу засяяло на обличчі хлопчика. Він остаточно прокинувся. Так, прокинувся! Від початку повномасштабного вторгнення Сергійко дуже хвилювався, прокинеться він вранці, чи ні. Хвилювався не тільки він – хвилювався й увесь Харків. Щоночі, два роки поспіль здригалися харків'яни й уся Україна, почувши пронизливий звук сирени. Навіть перебуваючи в укритті, Сергійко не дуже вірив, що вони з мамою в безпеці. Але вдавав, що вірив, бо бачив страх у її зелених очах. А ще мріяв про те, що одного дня його батько повернеться з перемогою. Щодня хлопчик уявляв собі цю мить, коли вони знову зустрінуться, обіймуться і розповідатимуть один одному про все, що трапилося за час розлуки, і їхнє життя знову стане повним і щасливим.

Мрії, якщо вони щирі, мають властивість ставати дійсністю. Перемога! Щастя і радість, які не передати словами!

Минуло більше року. Міста і села ніби ожили, вирвавшись із завіси страху.

Одного суботнього ранку в кімнату Сергійка зайшов тато.

– Збирайся, синку, поїдемо в подорож Україною.

Сама подорож, а вірніше тур, був створений, щоб відвідати відновлені міста-герої України. Сергій з нетерпінням чекав поїздки, бо війна закрила його в бетонних стінах, мов у коробці. Вони з мамою боялися покидати Харків, бо не мали куди їхати. Так і залишилися в місті до кінця війни.

Отож, Сергійко підхопився і швидко зібрав усі необхідні речі. На вулиці було ще темно, проте відчувався початок нового дня. На узбіччі їх чекав невеликий, але комфортний автобус. Хлопчику він сподобався.

Спочатку Сергійко ледь тримав очі відкритими, йому страшенно хотілося спати. Але зовсім скоро Сергійковий сон наче рукою зняло. Дорога була справжнім шедевром інженерної майстерності, а сучасні технології втілювалися в кожній деталі. Широкі автомобільні смуги, електронні інформаційні табло з попередженнями та системами безпеки, що стежили за кожним рухом. Обабіч дороги розташовувалися сучасні сервісні зони для відпочинку водіїв та майданчики для зарядки електромобілів.

По обидва боки дороги мальовничі ландшафти створювали неповторну атмосферу, дозволяючи насолодитися красою української природи і наповнитися спокоєм і гармонією під час подорожі.

"Київська область", – почув Сергійко голос гіда. "Нарешті", – ледь не вирвалося в хлопчика. Йому кортіло найшвидше подивитися, як змінився Київ та інші міста цієї області після війни. Хоча Сергійко був колись з батьками у столиці, цікавість переповнювала його ніби вперше.

Ранішні промінчики сонця обіймали невеличке містечко Буча, вкриту квітами, що дарували свою красу всім навколо. Квіти були всюди – на вулицях, в садах, біля будинків. Різнокольорові пелюстки танцювали на вітрі, створюючи мальовничі образи в повітрі. Різноманіття видів квітів було дивовижним: від ніжних троянд до квітучих волошок, від ароматної лаванди до величних соняшників. У місті панували спокій та гармонія, які завдяки квітам проникали у кожен куточок. Місцеві мешканці з такою ніжністю доглядали за своїми садами, що почали називати своє місто "Буча-квітуча". Мати Сергійка навіть встигла купити букет запашних квітів.

Далі йшов Ірпінь. Сергійку він також сподобався. У вуличках цього містечка не чути було гудіння чи тріскотіння моторів. Замість цього чулося ритмічне стукотіння педалей і дзвінке звучання велосипедних дзвіночків. Велосипеди були скрізь і всюди! Вони стояли поряд із кожним будинком, поруч із кафе та магазинами, а велосипедні стоянки – різнокольорові та різноманітні за дизайном – були розташовані на кожному кроці. Сергійко звернув увагу, що у кожного велосипедиста був свій унікальний велосипед. А він на цьому розумівся!

Столиця вразила Сергійка ще більше. Сучасний Київ збережений і вдосконалений гармонійним поєднанням минулого та майбутнього. Сергійко стояв на вулиці і дивувався, коли і як Київ зміг так швидко оновитися і змінитися? Цей новий і сучасний мегаполіс переповнювало енергією. Величезні хмарочоси, обсажені зеленими оазами на дахах, височіли у небо. Вулиці пронизували сучасні транспортні мережі. Але найбільше хлопчика вразило те, як Київ зберіг свої зелені простори. Куди не кинь оком – парки, сквери, ботанічні сади та великі зелені зони простягаються по всьому місту.

Сергійко відчув – це місто, яке він мріяв бачити: сучасне, інноваційне та збалансоване. І хоча минуле міста залишалось в його серці, майбутнє запрошувало його на нові відкриття.

Поїздка продовжувалась. Сергій слухав музику і, дивлячись у вікно, відкривав світ нових вражень. Захоплюючі краєвиди, що мандрували повз його погляд, затягували у світ роздумів та фантазій. Села, що з'являлися і зникали за вікном, розповідали йому історії про щасливе життя людей, які там живуть. Він уявляв собі їхні радості та турботи, і здавалося, що кожне село має своє власне неповторне обличчя. Зелені поля, немов килим перед його очима, запрошували хлопчика на відкриті простори природи. Сергій заплющив очі й одразу відчув запах свіжого повітря і дотик трави. Ліси, що лежали за вікном, теж привертали його увагу. Хлопчик вирішував, які лісові галявини були б найкращими місцями для мальовничих фотографій або для пікніків з батьками і друзями. Раптом перед його очима простягнулися безмежні поля пшениці. Вони виглядали як море золотого врожаю, що хвилювалося під лагідним вітром. Стебла хиталися у такт вітру, створюючи хвилеподібний рух, який надавав пейзажу живого руху та енергії. Здається, що кожна стеблина шепотіла своєю таємничою мовою, розповідаючи про дні під теплим сонцем та нічні спостереження за зоряним небом.

Автобус перетнув кордон Херсонської області, а за вікном все цікавіше і дивніше. Сергійко побачив великі ділянки, ніби з якогось мультфільму, яскраві, зелені. В центрі: озерця з кришталево-чистою водою. А поблизу – острівці, засаджені різними квітами. Краса неймовірна!

– Та це ж кавуни! – вигукнув тато Сергійка.

Всі пасажери припали до вікон, щоб побачити ці ягоди на таких чудоплантаціях.

З розповіді гіда виявилось, що після війни збільшився попит на херсонські кавуни. Проте фермери стикалися з проблемами вирощування через непридатність звичайного ґрунту та наявність уламків снарядів на значній частині території області. Ця ситуація стала викликом для фермерів та аграрних науковців, які почали шукати рішення для вирощування цього важливого продукту. Один із способів полягав у використанні новітніх технологій, таких як вертикальне вирощування, яке не вимагає родючого ґрунту і може бути встановлено навіть на невеликих територіях. А впровадження сучасних технологій зрошення та дренажу дозволяло оптимізувати вологою ґрунт і запобігти його пересиханню. Крім того, аграрні науковці працювали над виведенням нових сортів кавунів, які були б більш стійкими до негативних умов середовища, таких як посуха та температурні коливання. Це дозволило отримати нові гібриди, які відповідали вимогам ринку та забезпечували високий врожай навіть у непростих умовах.

Сергій неочікувано для себе відчув новий рівень зацікавленості, коли слухав про вирощування цієї популярної ягоди в умовах, що здавались надзвичайно складними. Приголомшений виявленою складністю та несподіваними викликами, які ставляться перед фермерами, хлопчик вирішив розпитати гіда більш детально. Але не встиг: усіх пасажирів запросили у ресторанчик, що був розташований неподалік, скуштувати сортових кавунів.

Дорогою додому Сергійко бесідував з мамою і татом, ділився враженнями від побаченого. Хлопчик відчував, що кожен момент, проведений разом з родиною, є особливим та неповторним. Вони обговорювали різні теми, спільно мріяли про майбутнє. Сергійко зрозумів, що справжня цінність полягає в близькому спілкуванні та взаєморозумінні з близькими людьми, а Україна – це країна, якою варто пишатися і за яку варто боротися.